

brutal lige over for mig, og skulle vi brutalisere vore Arresterforvarere eller de andre Betjente i disse Anstalter, saaledes at Rottingen spiller dem i Hænderne hele Tiden? Skulle disse Folk, som jo burde være skikkelige og humane Folk, brutaliseres ved den stadige Brug af Rottingen, blot fordi der er nogle enkelte Medborgere, som have vist sig brutale? Dette Raisonnement tror jeg er forkert, og det er man ogsaa i hele Verden kommet bort fra. Naar nu den højtærede Minister vil benytte denne Lov til at indføre Rottingen i Tvangsarbejdsanstalterne, hvor vi ikke vilde tilstede den ved Fattigloven, saa tror jeg, at den højtærede Minister er, om jeg saa maa sige, en Tilhænger af Talionsprincippet, af, at naar en anden er brutal, skal jeg ogsaa være brutal. Jeg vilde saa ønske, at Bestemmelsen kom til at lyde paa, at naar Rottingen skulde administreres, skulde det være den højtærede Justitsminister, som skulde administrere den. Saa kunde det dog være, at det kunde gaa op for alle, at det er højt upassende, at en dannet Mand og især en Mand i en saa høj Stilling skulde til at haandtere Rottingen; om en Arresterforvarer, der er brutal i Forvejen, bliver det lidt mere eller lidt mindre, gør jo ikke noget. — Jeg har det Indtryk, at naar Rottingen skal indføres her i § 4, er det egentlig, fordi den ærede Minister mener, at den forporlige Revselse over for disse Bøller, som alle Lovforslaget tenderer til at straffe, er paa sin rette Plads. Men saa kommer den ærede Minister for Skade at tage disse ulykkelige Betlere med, saadanne Personer, som i Virkeligheden ingen Forbrydelse have begaaet, forulykkede Subjekter, som ikke have begaaet andet end at betle Gang efter Gang og derfor komme i Tvangsarbejdsanstalter, de skulle ogsaa komme til at lide under Rotting, for at man kan ramme dem, der have fortjent denne Straf. — Sluttelig skal jeg bemærke, at § 4 er et meget kompliceret Stykke Lovarbejde, man henter visse Bestemmelser fra Fattigloven, som egentlig ikke kommer disse Personer ved; andre Bestemmelser hentes fra Arrestreglementet; der skal først affiges Dom af en kriminal Domstol, hvorved vedkommende idømmes Tvangsarbejde, saa skal Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelse idømme Cellestraf, og endelig skal Politimesteren idømme Rottingstraf. Der skal altsaa 3 Autoriteters Samvirken til, for at Forudsætningen for at anvende Rotting kan komme til Stede. Jeg tror, dette kan gøres simplere. Jeg tror i det hele taget, at hvis man finder, at der er Trang til at ramme Brutaliteten, ramme

disse habituelle Voldsmand, som det ærede kongevalgte Medlem (Goos) talte om, at der er særlig Grund til at finde haardere, mere adækvate Straffe for, og hvis man finder, at den bestaaende Lovgivning ikke er rigoristisk nok over for saadanne Folk, saa lad os saa en Lov, som sigter direkte derpaa, saa lad os sige det, lad os saa betegne det, som vi ville ramme, paa en saadan Maade, at der ingen Misforstaaelse kan finde Sted, men lad os ikke komme med disse Omstrivninger om „rimelig Anledning“ og ikke „rimelig Anledning“ og tvinge dem ind under Straffelovens nuværende Paragraffer og derved ødelægge hele det Styktem, som efter megen Overvejelse i sin Tid er blevet indført i denne Lov.

Bøijen: Jeg skal kun gøre nogle ganske faa Bemærkninger over for dette lille Lovforslag. I Modsetning til den foregaaende Taler mener jeg, at Samfundet har Grund til at være den højtærede Justitsminister taknemmelig for dette Lovforslag. Hovedsagen er, at Samfundet sikres mod saadanne Voldsmand, og da det har vist sig, at den bestaaende Lovgivning ikke er tilstrækkelig, og at det er kommet saa vidt, at man næsten hver Dag kan læse i Bladene, at sagesløse Personer paa Gaden blive overfaldne af Folk, der drive det som Sport, er Retssikkerheden dermed undergraven, og Tiden til at skride ind fra Lovgivningsmagtens Side kommen. For mig er det, som sagt, Hovedsagen, at Samfundets Borgere sikres mod den Slags Overfald, og at man ikke er nødt til at gaa bevæbnet. Skal den Tilstand, der nu har været i de senere Aar, fortsættes, ender det med, at man maa anstaffe sig et eller andet Vaaben for paakommende Tilfælde's Skyld, og det synes mig dog i allerhøjeste Grad at være et Tilbagekridt, om Samfundets fredelige Medlemmer skulde blive tvungne dertil. Jeg gentager, at naar Tilstanden er en saadan, er det i betimelig Tid, at det bliver freddet ind fra Lovgivningens Side.

Hvorvidt nu de enkelte Paragraffer ere fuldt ud tilfredsstillende, tør jeg ikke indlade mig paa at bedømme. Jeg har kun lagt Mærke til, at naar Jurister saa fat paa en hvilken som helst Lov, kunne de pille den op paa en saadan Maade, at der næsten ingen Ting bliver tilbage. Jeg tror, vi Læggjolf somme Tider maa have Lov til at gribe ind, naar vi se, at der er en virkelig indgribende Trang til Stede, gaa alt Juristeri forbi og vedtage en virkelig praktisk Lov. Jeg savner imidlertid i denne Lov en direkte Præcission af, at det, vi navnlig ville, er at fjerne saa-